

Сказано!

– Вважаю, що Конституційний Суд України дасть позитивний висновок із приводу того, що вибори до Верховної Ради повинні відбутися восени 2012 року. Таким чином, буде запас, щоб працювати, хоча я розумію – у разі сприятливих остаточних результатів місцевих виборів буде продемонстрована величезна активність, аби знову повести країну на вибори для збереження цих сезонних рейтингів. На проведення парламентських виборів у 2015 році ніхто не піде, тому що ми розуміємо, які будуть політичні протести, якщо Верховна Рада сама візьме й прийме таке рішення.



(Із брифінгу Голови Верховної Ради України Володимира Литвина після закінчення погоджувальної ради 1 листопада 2010 року.)

Глобалізація – шлях, що має два протилежні напрями: один до кола розвинених держав, а другий на периферію світового господарства, до кола бананових республік, до бідності та втрати незалежності держави.

Андрій ПАВЛОВСЬКИЙ,
народний депутат України

Як і куди ідеш, залежить від того, куди ведуть лідери еліти, президенти й уряди, від того, чи здатні вони мислити самостійно, в інтересах народу. Чи вони живуть чужим розумом, чужими інтересами, турбуючись лише про себе і свої сім'ї-клани, бездумно виконуючи поради й вимоги, забуваючи мудрість Григорія Сковороди: «Не треба яблуню вчити, як родити яблука, її потрібно відгородити від свиней».

Необхідна радикальна зміна пріоритетів влади, її стратегії, за якою найбільшим пріоритетом є національні інтереси, котрим має бути підпорядкована й участь у глобалізаційних процесах, й інтеграція.

Виходом є об'єднання демократичних і патріотичних сил на засадах зміни стратегії розвитку, зміни курсу реформ від моделі ринкового фундаменталізму до моделі соціально



Куди йдемо?



орієнтованого регульованого ринку, до суспільства, в якому найпершим пріоритетом має бути розвиток нації, держави, найвищою цінністю – конкретна людина як представник українського народу, а не абстрактний представник соціуму.

Сьогодні не можна розглядати розвиток певної держави на земній кулі окремо від геоекономіки і геополітики. На земній кулі, як пише відомий економіст Олег Білорус, утвердилася система глобалізму, коли вирішальний вплив мають транснаціональні компанії (ТНК), які відображають інтереси великого фінансового капіталу. Так, на сьогодні 227 сімей володіють багатством, що дорівнює багатству половини населення земної кулі. Ще гірша пропорція має місце в Україні, де 10 олігархічних кланів контролюють 80 відсотків

економіки, а, за даними ООН, майже 80 відсотків населення перебуває за межею бідності (за час владі Януковича кількість бідних зросла на 10 відсотків).

Головною причиною бідності в багатій Україні є меншовартість владної еліти, її служіння кримінальним олігархам, транснаціональним компаніям, зрада національних інтересів.

Загальна тенденція така: купка олігархів багатіє, а широкі верстви населення бідніють. Мета олігархів: отримати надприбутки за будь-яку ціну, навіть ціною геноциду власного народу.

У такому суспільстві не цінують ані моралі, ані совісті, ані таланту, в такому суспільстві не кажуть про справедливість, нема чого казати про права людини, про свободу слова, про незалежність судів.

Усе продається й купується з благословіння владного адмінресурсу. Підтвердженням того, що він украй знахабнів, є ситуація з виборами до місцевих рад.

На прикладі України спрацьовує висновок відомого мільярдера Дж. Сороса про те, що «ринковий фундаменталізм і демократія несумісні». Отже, кланова диктатура є законотвірним явищем за нинішніх влади і Президента.

Історія вчить, щоправда, не всіх: в умовах авторитарного режиму, в яких опинилась Україна, політичні сили, що підтримують цей режим, не можуть у принципі бути демократичними. Єдиним середовищем демократичного розвитку є лише опозиційні партії і громадські організації.

Найбільша відмінність ринку розвинених країн від ринку периферії, в Україні зокрема, полягає в тому, що в розвинених країнах діє класична формула: гроші – товар (власне виробництво) – ще більш гроші, а в Україні діє корупційна формула олігархів: гроші – влада – гроші у квадрати.

Це означає, що розвинені країни підтримують насамперед своє наукоємне високотехнологічне виробництво, захищають свій внутрішній ринок і, отже, розв'язують соціальні проблеми свого народу. Для них найбільший пріоритет – національні інтереси. Недарма один із президентів США сказав: «Національні інтереси США в усьому світі».

А що в нас?..

Рятуючись від забуття, безробіття й бідності, шість тисяч молодих учених і більш як 100 тисяч фахівців у галузі високих технологій залишили Україну.

Нинішній стан речей в Україні має три основні причини.

Перша – це меншовартість влади. Їй тільки треба, щоб хтось із іноземців давав поради, починаючи з президентів сусідніх держав і закінчуючи другорядними експертами-консультантами, які пишуть програми на кшталт «100 днів», «наступні 1000 днів» реформ тощо. Зрозуміло, що в умовах глобалізму, кризи, жорсткої і жорстокої конкуренції іноземні експерти не даватимуть таких порад, щоб Україна насправді стала для них державою-конкурентом.

Друга – відсутність наукового осмислення реформ і стратегії розвитку. У своєму останньому посланні до Верховної Ради України Президент Кучма фактично визнав, що 10 років ішли не туди, не в тому напрямі. Визнав і пішов. Далі за ним тим само хибним шляхом ідуть його наступники.

Третя – зрада національних інтересів.

Зрада національних інтересів із боку олігархічних кланів та їхньої влади полягає в тому, що вони рішенням Конституційного Суду загальмували демократичний розвиток в Україні, підтримали кланову диктатуру Януковича. Замість соціально орієнтованих ринкових відносин вони нав'язали Україні олігархічний монополізм. Замість розвитку нації започаткували знищення всього українського. Це означає, що в Україні сьогодні, з одного боку, найбагатші в Європі кримінальні олігархи, а з другого – найбільше населення за найкращих природних, географічних умов і наявності талановитого й працьовитого народу.

Відродження України можливе лише за умови інноваційного розвитку, головним напрямом має бути наповнення ринку українськими конкурентоспроможними товарами, бо без власного сучасного високотехнологічного виробництва неможлива заможна Україна. Світовий досвід учить, що країни, котрі експортують сировину і робочу силу, як Україна, мають середню зарплату, в десятки разів меншу, ніж у розвинених країнах, які експортують кінцеву наукоємну продукцію.

Щоб вийти з кризи і вічної бідності, необхідно зробити ставку на власну наукоємну продукцію і домогтися приросту її виробництва протягом п'яти-семи років на рівні 20 відсотків на рік. За такого росту зміниться структура економіки – частка наукоємної технологічної продукції у ВВП України становитиме 75 відсотків, а сировинних енергозатратних галузей і низького рівня переробки – 25 відсотків (сьогодні, навпаки – 25 і 75 відсотків). Це дасть можливість істотно, в рази, підвищити рівень життя населення України.

Досягнення цієї мети потребуватиме цілеспрямованої, протекціоністської, інноваційної діяльності патріотичного уряду. В український інноваційний розвиток міжнародні фінансові організації та іноземні фірми не вкладали і не вкладатимуть жодної копійки. Тут мають працювати державні інвестиції, інвестиції українського народу.

Україна відродиться і ввійде в коло розвинених держав лише тоді, коли нинішній окупаційний режим відійде в історію як її ганебна мить. Іншого не дано!

P.S. У статті використано матеріали наукових праць доктора економічних наук Михайла Павловського.

Вітаємо!

ШАНОВНІ ДРУЗИ!

Від імені Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики та праці й від мене особисто прийміть найширші вітання з нагоди професійного свята – **Дня працівника соціальної сфери.**



Це свято тисяч спеціалістів, які щоденно опікуються проблемами мільйонів людей. До вас звертаються громадяни, часом озлоблені, часом без віри, але з надією, що їм допоможуть. І тільки від вашого професіоналізму, людяності, доброго слова, підтримки, відданості справі залежить їхнє повноцінне життя. Саме ви допомагаєте долати життєві труднощі, додаєте впевненості та оптимізму, адже це конкретні людські долі, добробут у родині, злагода в суспільстві.

Члени комітету впевнені, що спільними зусиллями ми покликані розв'язувати непрості соціальні проблеми, завжди пам'ятаючи, що головною метою нашої роботи є соціальне благополуччя конкретної людини, забезпечення кожному громадянину України добробуту, впевненості та утвердження високих соціальних стандартів життя.

Переконані, що ваша працьовитість, наполегливість, витримка, професіоналізм, віра, душевне тепло і надалі служитимуть людям.

Цього святкового дня бажаємо вам міцного здоров'я і людського щастя, родинного благополуччя й достатку, злагоди, на снаги та терпіння у виконанні відповідального професійного обов'язку на благо розвитку нашої держави!

Упевнені, повага і заслужена пошана додадуть вам сили й насаги на нові здобутки, разом ми розбудуємо процвітаючу соціальну державу!

З повагою

Голова комітету
Василь ХАРА.